

STEVIZICE

1979/80

Leto otroka

20
20

MIR VSEM OTROKOM SVETA

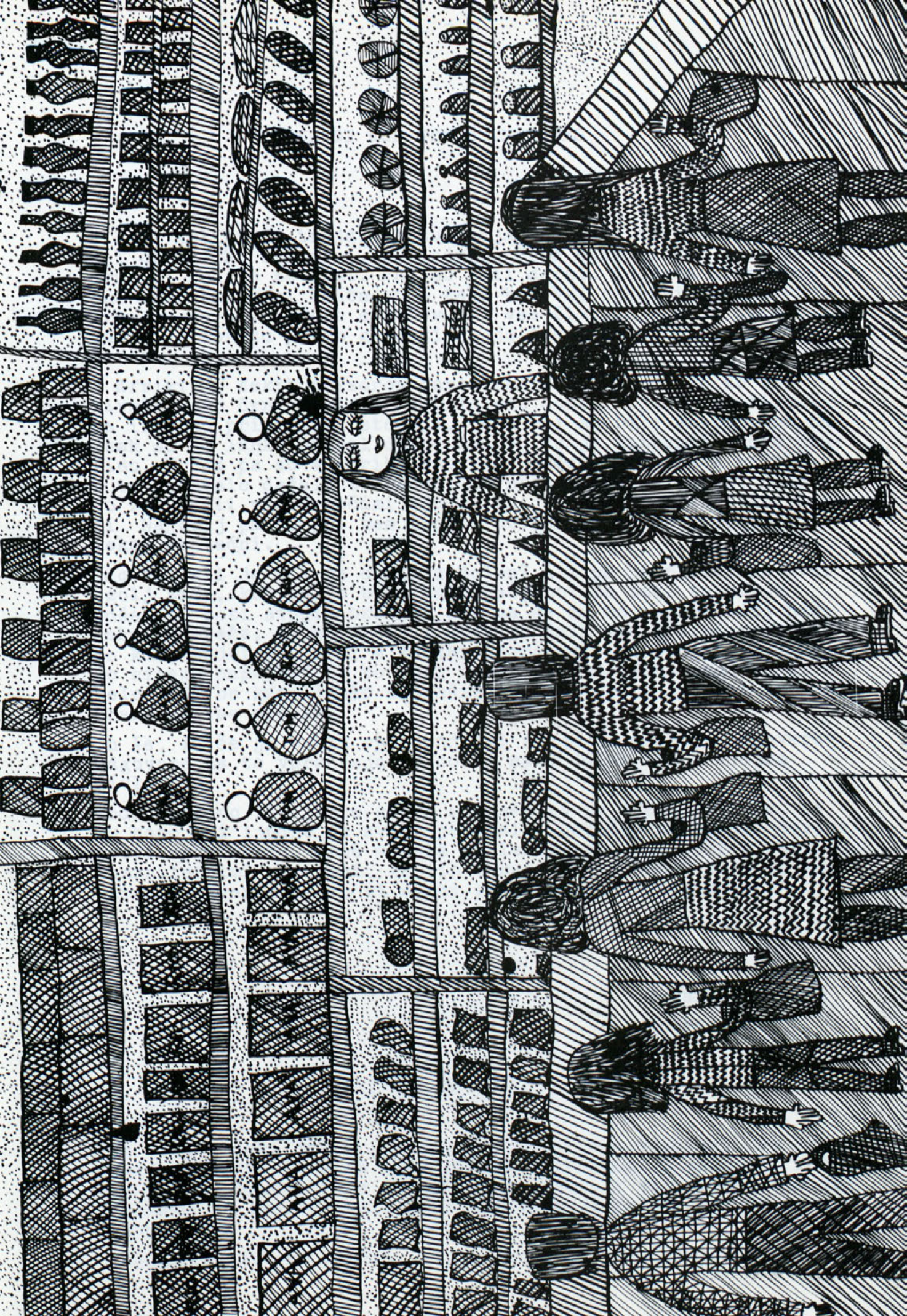
Učenci jugoslovanskih šol smo pred nekaj leti poslali torbice, copate, zverke, knjige in svinčnike vstrnikom v Vietnamu. Pomagamo tudi drugim, ko kupujemo novotne voščilnice, ki jih prodaja UNICEF. Ta denar je namenjen otrokom.

Otroci, ki se živijo v vojni, želijo biti svobodni, živeti v miru, brezskrbnosti.

Danes smo otroci svet svobodne, neuničene Jugoslavije. Svoboda je doma pri nas in mi smo lahko se šolamo do visoke izobrazbe, delamo, kar nas veseli, sodelujemo v izvenšolskih dejavnostih. Kljub temu pa si želimo še: več igrišč, kulnic, prostega časa, počitnic in več dobrih ocen.

Nataša Gorjanc,
7. razred

MLADI ROD NEKOČ IN DANES

V suhi kolibi iz trsja, blizu morja, na jugu Afrike se je rodil otrok. Ni bil prvi, ne zadnji. Pred njim se jih je v isti družini rodilo že šest. Vsi so bili dečki. Toda ta otrok ima eno samo bistveni lastnost - tako kot vsi njegovi bratje - črn je. Je sivo črnih staršev, ki vse življenje trdo delajo zato, da morajo potem gledati svojo številno družino, kako strada.

V Afriki je takih prizorov danes nešteto. Nekoč, ko so tam živeli samo črni ljudje, je bilo vse dobro. Ljudje so živeli na izredno primitivni stopnji, toda vsi so bili enakomerni in vsak si je lahko nabral dosti hrane, da je nahranil svojo družino. Potem pa so v Afriko vse bolj začeli prodirati belci. V to zaostalo deželo so začeli prinašati civilizacijo. Belci so zavladali nad domačimi ljudmi in jih začeli grdo izkoriščati. Najbolj pa so pri tem trpeli otroci, ki še ne razumejo, zakaj so lačni.

Kdo ve, ali je bil ta otrok zaželen? Ali pa je prišel na svet zgolj zato, ker mu je bilo tako usojeno? Bo tudi ta otrok odšel po poti svojih bratov? Ali pa se mu bo mogoče kdaj nasmehnila sreča, da bo sedel v moderni šoli med belimi vrstniki? Bo kdaj sedel pri mizi s samimi dobrotami, ki si jih bo lahko do sitega napadel? Se bo kdaj lahko prijateljsko pogovarjal z belci? Si bo kdaj lahko ustrašil topel dom, v katerem bo dosti hrane za vse otroke?

In še, in še je takih vprašanj, ki nanje ne poznamo odgovorov. Odgovore na to vprašanja bo dobil samo deček sam v svojem življenju.

Toda njegovo življenje se bo spremenilo le v tem primeru, če mu bomo vsi ljudje na svetu pomagali. Odločno se moramo boriti proti apartheidu. Črne otroke pa lahko podpremo tudi z različnimi humanitarnimi akcijami, ki jih organizirata Rdeči križ in mednarodna organizacija, ki skrbi za otroke po celem svetu.

Bojana Kališnik,
8. razred

PRI NAS JE LEPO

Pri nas, v naši deželi, imamo socialistično ureditev. Po drugi svetovni vojni je bila naša dežela razrušena. S skupnimi močmi smo deželo obnovili in ji dali nov videz. V tej deželi smo vsi svobodni in enakopravni. Naša domovina je poleg tega še naodvisna.

V Jugoslaviji smo složni, kajti pri nas velja pregovor, da je

v slogi moč. Razne brigade, v katerih delajo prostovoljci, so že veliko izgradile. Zgradile so mnoge ceste in železnice.

Na čelu naše socialistične federativne republike Jugoslavije je Komunistična partija s predsednikom Titom na čelu. On in Komunistična partija sta naš narod varno vodila med drugo svetovno vojno in nas vodita še sedaj v svobodi.

Z drugimi deželami imamo prijateljske stike in si te želimo še povečati.

Naša dežela je po vojni napredovala v lahki in težki industriji, v poljedelstvu, živinoreji, vinogradništvu, sadjarstvu in še v mnogih drugih stvareh.

V Jugoslaviji imamo veliko naravnih bogastev in lepot. Na severu imamo gore in gorska jezera, na zahodu morje, na vzhodu pa bogato Panonsko nižino z velikimi polji. Zaradi vsega tega je pri nas lepo.

Janez Bešter,

6. razred

PARTIZANA STA PRIPOVEDOVALA

V četrtek, 19. aprila 1979, smo sprejeli kurirčkovo torbico. Na proslavo sta prišla tudi dva nekdanja partizana. Pripravila sta, kako je bilo težko premagovati razne zasede, hajke itd. Borci so morali hoditi tudi po vodi, da jih ne bi zasledili nemški psi. Oba sta bila težko ranjena. Morali so jih odpeljati v partizansko bolnico. Povedala sta, da so vsakemu ranjencu zavezali oči, da ne bi kdo mogle izdati sovražniku, kje imajo partizani bolnice. Partizani so imeli svoja partizanska imena. Tudi Mirko Bračič je imel svoje partizansko ime Bradač. Naša borca sta se borila skupaj z Mirkom Brečičem, ki je bil vodja 13. brigade. Smrtno je bil zadet v Kočevju. Njegovi tovariši so ga skrivoma pokopali, da ga ne bi dobil sovražnik.

Danica Aljančič,

2. razred

Dragi Tito, radi te imamo

V OČEH MI JE ZASIJALO SONCE

Že veliko let gre skozi naše republike Titova štafeta mladosti. Letos je svojo pot začela v Ravnah na Koroškem. To je železarsko mesto.

V šoli smo se pogovarjali o štafeti. Še sanjalo se nam ni, da bo kdo iz našega razreda nosil štafetno palico. Presrečen sem bil, ko sem zvedel, da bom nosil štafetno palico z lepimi pozdravi tovarišu Titu.

Stal sem na spodnji postaji. Nestrpno sem čakal trenutka, ko bo štafeta prispela skozi Tržič in Bistrico. Skozi Tržič jo je prinesel naš najboljši alpski smučar Bojan Križaj. On jo je tudi radovljiškim mladincem.

Štafetno palico mi je predal učenec iz 6.b razreda, Boštjan Meglič. Zraven mene sta nosili še šopke Vesna in Rosana.

Oči sem imel uprte le v štafeto. Bila je ulita iz jekla, zato tudi bolj težka. Prvih šest paličič je pomenilo naše narode in narodnosti, drugi dve pa avtonomni pokrajini. V spodnjem delu te palice je bilo tudi pismo. Bil sem vesel, ker so nas gledalci vzpodbujali s ploskanjem. Pot je bila kratka, zato sem moral štafetno palico predati kovorskim mladincem.

Čeprav je bilo vreme slabo, sem bil prevesel, ker sem nosil zvezno štafeto mladosti.

Dejan Štucin, 6. razred

KURIRČKOVA TORBA NA NAŠI ŠOLI

V sredo, 18. aprila, smo na naši sprejeli kurirčkovo torbo. Predali so nam jo pionirji iz osnovne šole heroja Grajzerja. Na proslavo ob sprejemu smo povabili tudi nekdanjega kurirja tovariša Klemenca. Temu sem kot nosilka predala kurirčkovo torbo. Čuval jo je do konca kulturnega sporeda, potem pa mi jo je predal v varstvo, še prej pa sem morda v imenu vseh obljubiti, da jo bomo varno našli. Nato nam je povedal nekaj doživljajev iz vojnih let, ko je bil kurir.

Kurirčkova torba je prenočila na naši šoli, naslednji dan pa smo jo odnesli v Kovor, da so tudi kovorski pionirji pozdravili kurirčkovo torbo. Priredili so kulturni spored.

V četrtek pa smo povabili tovariša Jožeta Počkarja in tovariša Petra Mendoša, borca Bračičeve brigade. Povedala sta nam veliko zanimivega o Bračiču in o partizanskem življenju.

V petek je kurirčkova torba odšla iz naše šole. Vanjo smo pred odhodom dali pismo za tovariša Tita in v zemljevid vrisali pot, po kateri so hodili naši kurirji.

Kurirčkov^o torbo so naši pionirji varno predali radovljiškim vrstnikom.

Mojca Ručigaj, 6. razred

TOVARIŠTVO

Tovarištvo je ena izmed najlepših človeških lastnosti. Pokaže se lahko že pri majhnih pozornostih. Tovarisa lahko prepovemo v nesreči, takrat, ko najbolj potrebujemo pomoč in razumevanje.

Mlenka Jnm

Tovarištvo je vse, kar je lepa.

Marija Valjavec

Tovarištvo je tudi lepa beseda, ki te pomiri in razveseli. Največkrat se tovarištvo pokazuje pri športu, bodisi v šoli ali na dvorišču.

Zoran Gjorgjiev

Tovarištvo je lep odnos do sosolca, prijatelja. Tovarištvo občutimo, kadar smo v stiski.

Branka Dovžan

Tovarištvo je zame nekaj velikega in modrelega. Vjer mi tovaristva, tudi lepe besede mi. Vsak dober tovariš ti v stiski pomaga.

Jana Studen

Tovarištvo je velika snaga. Dva tovarišta
se ne da rešiti. Tovarištvo je beseda, ki se je
ne da razložiti, ampak le občutiti.

Mojca Piškur

Tovariški si, če se za nekoga rtrtruješ.

Špela Rozič

Tovarištvo spoznaš v solski klopi, če ti pri-
jatelj pomaga razvozljati maloga, ki je ne znaš.

Ceglar Polona

Tovarištvo so začutili borci med vojno.

Došnar Brigita

Globlji pomen te besede začneš odkrivati šele
v dorasčanju, ko tovariša potrebuješ.

Gojane Nataša

Tovarištvo spoznaš v murrici.

Ceglar Polona

6. marec

Kdo ravna tovariško

SOŠOLEC, ki mi pove, kaj je na domačo nalogo

- ki mi pomaga pri učenju
- ki mi v stiski pomaga
- ki me brani
- ki me obišče, če sem bolan

UČITELJ, ki mi ponovno razloži snov

- ker mi oprosti, če mi nagajam
- ker me razume, če ne razumem prav

MILIČNIKI, ker preprečujejo prometne nesreče

- ker opozarjajo na nevarnost
- ker varujejo nas in naše premoženje

ČLANI RK, ker pomagajo otrokom nege sveta

- ker pomagajo ljudem, če je vojna
- ker pomagajo vsem, ki jih prizadenejo nesreče
- ker zbirajo obleko, čevlje, šotore...
- ker darujejo kri

ZDRAVNICI, ki zdravijo ljudi tudi ponoči

MEDICINSKE SESTRICE, ker ledijo pri kolnikih tudi ponoči

OTROCI, kadar obiščejo ostarele in jim pomagajo

GORSKI REŠEVALCI, ker tvegajo svoje življenje, ko rešujejo ponesrečence v gorah

BRIGADIRJI, ker izneplačeno delajo v mnogih drugih
namene

VOJAKI, ker živajo na svojo domovino in
pomagajo, kjer je potrebno.

Kdaj je bilo tovarišтво zelo potrebno?

• partizanih. Partizani so delili radijo
skorjeto kruha;

- nosili so ranjene,
- izkuševali življenje za druge tovariše,
- preživeli so skupaj težke trenutke,
- pomagali so si med seboj,
- skupaj so preživeli kri za svobodno
domovino,
- ogroženi čiti so šli na pomoč,
- niso izdajali tovarišev, če jih je sovražnik
ujel;
- tudi mrtvi tovarišev niso puščali
sovražniku.

4. marec

Naši pogovori in srečanja

Maščica in deček

Vsak dan v kmeti maščica mala
na kuhinjskem oknu je rasovala,
krija ji mamica tja notrosila,
ptičke uboge ji vedno ljubila.

Vročeki in maščica so se gostili,
skakoli, čebjoli, prešerno lovili.
Mho noč ji tihotno kumjo pokrila,
v gromu bezgovem ji maščica smila.

Kokaj le domes maščice ni -
yanho sprošuje skrbnih oči?
Mamica v grom bezgov pogleda,
yanhotu pravi resna in bleda.

V smegu sledi so sosledne mačke,
prav tja, do groma so stisnjene tačke,
maščice troje yanho nič ni -
smegu pod gromom ji rdič od krvi.

Črda ji muca, zlobna, hudobna,
kaj ji storila ji maščica drobna
mamica - v srčku mi ji hudo,
šl ti imaš mamica sobno oko.

"Da," mamica de in zoihti,
še bolj je bil smeg rdeč od krvi,
ko očka pod grmom kadul je rojal
in ti si sirotka sam - x mano ostal!

DORCA KRALJ

POGOVOR Z MAMO DORCO

Pri novinarskem krožku smo se odločili, da bomo obiskali zna-
ne kulturne osebnosti v naši občini. Prvi obisk nas je po-
peljal na razgovor k Dorci Kraljevi - tržiški pesnici. Spre-
jela nas je z nasmehom na ustih in nas prijazno povabila, naj
sedemo.

Kmalu se je pri mizi razvilo prijetno, domače vzdušje, v ka-
terem smo se vsi sprostiti. Dorca mama je pričela s pripove-
dovanjem o svojem otroštvu. Takole je pripovedovala: "Doma
sem s Slapu pri Tržiču. Imela sem težko otroštvo, saj mi je
oče umrl, ko sem imela šele leto in pol. Pri hiši je bilo še
deset lačnih ust. Pet fantov in pet deklet. Rekli so mi, da
sem bistra in bi bilo imenitno, če bi "naprej" študirala. To
je bila tudi moja želja, a kaj, ko je bilo pri hiši premalo
denarja. Zgodaj sem že morala delat na Slap. Z dvanajstimi
leti sem videla fanta, ki se je utapljal, toda bila sem brez
moči, da bi mu pomagala. Smrt me je močno potrla." Malo prej
je Dorca govorila o smrti, že naslednji trenutek pa je bila
nasmejana in vesela.

"V mojem življenju pa ne manjka tudi veselih dogodkov," je po-
vedala Dorca mama. "Kadar smo le utegnili, smo odšli v gozd.
Če so bile že gobe, smo se podili za gobami, drugače pa smo se
lovili in skrivali po gozdu. Oh ja, to so bili lepi časi."

Povprašali smo jo tudi o njenih nastopih. Povedala pa nam je
takole: "Prvič sem nastopila s štirinajstim letom v Shakes-
pearovi Kresni noči. Potem sem igrala Potepuha, Ptičarja in
še v mnogo drugih igrach. Sodelovala sem tudi v vseh tržiških
zborih.

Med NOB pa je kulturno življenje v Tržiču zamrlo.

Sedaj sem član društva skladateljev Jugoslavije. Imam tudi
nekaj svojih plošč, na katerih so uglasbene moje pesmi. S
pesmicami se ukvarjam že vse svoje življenje. Pišem pa jih
tudi po naročilu."

Dorca mama je živahna, polna humorja in se je ves čas pripovedovanja nam mladim veselo nasmihala.

Povprašali pa smo jo tudi o prvi stavki delavcev, v BPT, saj je bila ona tam zaposlena. Odgovorila nam je na vse, kar nas je zanimalo: "Gassner, Glanzman in Suk so izkoriščali delavce. Organizatorji stavke so bili komunisti. Že navsezgodaj so delavci ustavili stroje in v BPT je vse prenehalo delovati in obratovati. V času štrajka smo bili vsi zelo enotni. Toda, ko je bilo stavke konec, so delodajalci poklicali vse organizatorje stavke. Vsi so ostali brez dela. Joj, to je bilo hudo."

Povprašali smo jo tudi o prvem dnevu svobode v Trziču: "Ženske smo že cel dan nestrpno pričakovale prihod partizanov. V dolini je še kar močno pokalo. Nemci in domobranci so bežali skozi Trzič in razbili ter pobili vse, kar jim je prišlo pod roke. Toda končno so le proti večeru v mesto prikorakali prvi partizani. Sprejeli smo jih z rožami in vzklikanjem. V Trziču se je naselil tudi prvi štab, katerega komandant je bila ženska. Ženske v mestu smo šivale in prale obleke za partizane. Meni so zaupali vojaka, ki je imel hudo mrzlico. Imel je popoln mir, zato je kmalu ozdravel."

No, in ob koncu nam je prebrala tudi nekaj svojih pesmi. Pojejo o naravi, lepoti, žalosti, pomladi, ljubezni, obupu in smrti.

Tako smo se razživeli, da bi kar kramljali in klepetali. Le stežka smo se poslovili in bili prepričani, da so kmalu zopet vidimo.

Novinarski krožek:

Irena Jaklič, 7. razred

Matjaž Kolar
Roman Roblek
Uroš Aljančič
Dušan Kuljič
Mojca Srečnik
Alenka Grum
Margit Bečan
Nataša Gorjanc
Jolanda Meglič
Marjeta Dobre

ČLANI NOVINARSKEGA KROŽKA SMO OB PRAZNOVANJU DNEVA ŽENA OBISKALI

TRŽIČANKO "DORCO KRALJEVO"

Planine moje, drage ve planine,
ko zro v jutro moje vas oči,
poljubljam v duhu vaše visočine
z nižav temotnih jaz vse dni.

Dorca Kralj

Izpod teh planin, ki jih opeva pesem, je doma humcristka in pesnica, ki je prav gotovo znana po vsej Gorenjski in izven nje: Tržičanka Dorca Kraljeva.

Zaradi njenega večletnega dela na kulturnem področju smo se učenci novinarskega krožka odločili, da jo obiščemo. Namen obiska je bil ta, da bi nam povedala nekaj o svojem življenju in njeni kulturni dejavnosti.

Kje je vaš rojstni kraj? Povejte nam nekaj o svojem otroštvu! Dorca Kraljeva je rojena 6.2.1913 na Slapu. V družini Dorce Kraljeve je bilo deset otrok, in sicer pet fantov in pet deklet. Oče jim je kmalu umrl. Za družino je skrbela mati sama. Že iz tega je razvidno, da je deset otrok z materjo vred nemalokdaj občutilo lakoto. Že v mladih letih je imela talent za pisanje pesmi. Zelo rada bi hodila v šolo, toda doma tega niso zmogli.

Rada je hodila tudi v gozd nabirat gobe in borovnice. Posebno se ji je vtisnil v spomin dogodek, ko je našla mlega srnjačka. Dorca Kraljeva ga je vzela v naročje. Toda srnjaček je kljub njeni ljubeznivosti otožno klical mamó. Srna je kmalu prišla, Dorca Kraljeva pa je izpustila srnjačka. Nepozaben se ji zdi dogodek, ko je mati s svojim noskom porivala srnačka v osrčje gozda.

Kako je bilo z vašim šolanjem? Ste se že takrat ukvarjali s kulturnim delom?

Takratna šole je imela pet razredov osnovne in tri razrede meščanske šole. Pouk se je odvijal v nekdanji stavbi Bračičeve šole. Na zadnji strani je bil napis:

"REVNIH DOTA JE ZNANJE".

Že v šoli je rada igrala različne igrice.

Kdaj ste se zaposlili?

S petnajstimi leti se je zaposlila v tovarni Pečo. Leta 1921 je igrala svojo prvo veliko vlogo SEN KRESNE NOCI. Nekoliko pozneje je s Pekovimi uradniki igrala Nušičevo komedijo GOSPA MINISTRICA. Takrat so bili v Tržiču trije odri. Imeli so jih:

- ORLI
- SOKOLI
- RDECI KONZUM.

Med obema vojnama je bila tudi v Tržiču velika brezposelnost, saj nam je znano, da je v tistih letih, točneje leta 1929 na- počila svetovna gospodarska kriza. No in nazadnje je Dorca Kraljeva s pomočjo kulturnega udejstvovanja le dobila delo v BPT.

Se spominjate stavke leta 1936?

Kot vsi takratni delavci je tudi ona sodelovala v stavki leta 1936. Ko je tistega dne prišla do svojega stroja v tovarni, je bil le-ta že ustavljen. Skozi glavna vrata je kakih 50 delavcev prikorakalo pred pisarne, kjer so peli revolucionarne pesmi. Posebno dobro se še spominja, kako ji je Peter Ahačič dejal, da bo nekoč tudi za delavce dovolj svobode. Na stavki so se vrstili govori, ki so jih organizirali komunisti. V tistem času je veljala tudi velika enotnost stavke. Nihče od delavcev ni šel iz tovarne, še kuhali in spali so kar v njej. Povedala nam je tudi, da so organizatorji po stavki takoj izgubili delo.

In naposled je prišla huda vihra druge svetovne vojne. Že na začetku je naredila tečaj Rdečega križa. Kot članica te organizacije je bila nekaj časa bolničarka pri dr. Vladimirju Premrovu. Med vojno je izgubila delo v BPT. V tem obdobju je bil v Tržiču kulturni molk. Toda glej, Dorca Kraljeva je prav v tem času napisala nekaj najlepših pesmi. Po vojni napiše PESEM ZA PURGAR-JEVO MAMO, ki je v eni noči izgubila vse sinove in še moža. Lepa pesem, ki je nastala prav v obdobju velikega terorja fašističnih sil na Jugoslavijo leta 1944 je

"DOMOVINA MATI".

Kako je bilo v Tržiču na prvi dan svobode?

Dorca Kraljeva se izredno dobro spominja prvega dne svobode. To je bil 11. maj 1945. Takrat je pri sebi doma oskrbovala bolnika, ki ga je tresla mrzlica. Bolnik je potreboval popoln mir. Zanj je skrbela kakor mati. To je tudi sam večkrat rekel. Zanimivo je tudi to, da je bil nad stanovanjem Dorce Kraljeve takrat prvi partizanski štab v Tržiču. To je bilo v stanovanju pri Mozetiču. Po vojni je bila vseskozi aktivna na kulturnem in družbenopolitičnem področju.

1957. leta se je na razpis zaposlila pri Radiu Ljubljana kot novinarka. Njeno prvo poročilo je bil zapis o odstrelu prvega kozoroga, ki ga je odstrelil tovariš Tito na Ljubelju. Delo na Radiu Ljubljana je opravljala 4 leta, nato pa se je posvetila lokalni radijski postaji Radio Tržič v oddaji: "POPRAŠKJ SE, KJER TE SRBI". Sodelovala je na takratnih veselih večerih.

Še vedno pišete pesmi, prosim, če bi nam katero prebrali!

Ob prebiranju njenih pesmi:

- LASTOVKE
- TOPOLI
- TAŠČICA
- DEDKOVA POMLAD
- VABILO V GORE

in drugih je dahnila misel, ki bo prav gotovo ostala vsem v spominu: " BESEDA LAHKO KOGA OSREČI IN MARIKOGA TUD UBIJE".

Danes je Dorca Kraljeva član društva skladateljev Jugoslavije. Zelo rada bere poezijo. Najraje bere:

- PREŠERNA in
KAJUHA, od vseh pesmi ji je najbolj všeč pesem SAMO EN CVET. S svojimi pesmimi nemalokdaj zalaga tržiški oktet, kvintet bratov Zupan in Vesele Gorenjce. Naj pripomnim, da piše tudi pesmi po naročilu. Ima zbranih tudi nekaj Kurirčkovih pesmi.

Res je lik Dorce Kraljeve human in vesel, saj nemalokrat s tržiško folklorno skupino Karavanke gostuje v Kranju v domu upokojencev. Kot sem že omenil, se še vedno rada malo "poheca", tudi sama s seboj. Povedala nam je šalo, ki je nedvomno vse razvedrila:

"Srebro v lasih,
zlato v zobeh,
v nogah pa revma."

Vse to pa ne bi bilo tako učinkovito, če Dorca Kraljeva ne bi uporabljala pristne, domače gorenjsčine in vedno veselega in nasmejanega obraza.

Pri Dorci Kraljevi so bili: Irena Jaklič, Uroš Aljančič, Nataša Gorjanc, Roman Roblek, Dušan Kuljič, Jolanda Meglič, Marjeta Slabe, Margit Bečan
napis: Matjaž Kolar

INTERVJU S SKOJEVCEM

Potrkala sva. Odprl nama je prijazen možak z nekoliko osivelimi lasmi. "Kar naprej, vstopita, sedita. Intervju, a? Kaj vaju pa zamima?"

"Kako ste postali član SKOJa?"

"Bil sem zanesljiv mladinec. Moral pa sem opravičiti nekaj akcij, da vidijo, iz kakšnega testa sem. Jaz in še eden sva morala onesposobiti nemške motorje, da ne bi mogli na hajko v Lom. Vzela sva nož in se priplazila do motorjev. Brž sva porezala gume, takrat pa naju je opazil stražar. Ustrelil je proti nama, a sva mu ušla. Potem sva bila sprejeta v SKOJ."

"Kako ste skojevci delovali v naši občini?"

"Skoraj vsak večer smo trosili letake. Nekoč pa smo nalepili na bunker napis: Smrt fašizmu, svoboda narodu! Risali smo zvezde na tla pred bunkerji. Bilo je dosti akcij, vseh se niti ne spomnim ne."

"S kakšnimi težavami ste se srečevali?"

"Večkrat so bile patrulje tako močne, da ukaza nisi mogel izpolniti. Paziti smo morali, da ne bi Nemci kaj zasumili. Prav

zato smo hodili na nemškutarske sestanke."

"Kakšna je bila vaša vloga v SKOJ-u?"

"Nič posebnega, z drugimi sem hodil na akcije, trosil letake, pisal gesla in podobno. Skratka, bil sem skojevec."

"Kako ste se rešili, ko ste bili izdani?"

"Ko smo izvedeli, da Nemci nekaj sumijo, smo se odločili, da gremo v partizane. Kako bi prišli iz mesta? Nazadnje smo le našli rešitev. Eden izmed skojevcev je imel dosti vpliva pri županu, ker je bil župan prepričan, da je ta mladinec nemčur. No, ta skojevec je sklical nemčurski sestanek zunaj mesta, lahko smo šli iz mesta pod izgovorom, da gremo na sestanek."

"To je bilo tudi zadnje vprašanje. Hvala za odgovore in nasvidenje."

"Nasvidenje. Če pa še kaj potrebujeta, kar pridita."

"Hvala. Nasvidenje." Tako se je končal intervju s Francem Jermanom, bivšim skojevцем in partizanom.

Člani PO in novinarskega
króžka

Izidor Jerebic in
Janez Bešter

6. razred

S R E Č A N J E

Na Štajerskem imam staro mamo; vsko leto jo obiščemo, ponavadi takrat, ko je trgatev.

Stara mama je preprosta kmečka ženska. Na polju in v hiši ima mnogo dela. Ima dve kravi in dva prašiča. Kravi ji daje mleko, prašiča pa proda in tako dobi malo denarja, ker nima pokojnine. V hiši je sama, zato ji je velikokrat dolgčas. Pred kratkim ji je umarila mati, ki je bila stara devetdeset let.

Vedno se nas zelo razveseli, ko jo obiščemo, saj ve, da bo imela malo manj dela, ko ji bomo pomagali. Že ves dan nas čaka, kda se bomo le prikazali. Tudi jaz komaj čakam, kdaj se bomo pripeljali tja. Na staro mamo sem bil zelo navezan, ko sem bil še bolj majhen.

Letos smo imeli veliko dela z obiranjem grozdja. Delali smo ves dan. Vsak je imel svoje škarje in koš. Ko je bil koš poln, smo ga odnesli na prešo. Pri trgatvi so nam pomagali tudi sosedje. Grozdja je bilo letos zelo veliko. Tudi mošta je veliko priteklo.

Drugi dan pa smo potresli hruške in jabolka ter jih obrali. Jabolka in hruške je oče zmel na posebnem mlinu. Pomagal sem mu tudi jaz, saj sem vklopil in izklopil motor. Ko je bilo mletje gotovo, sem šel tlačit na prešo. Moral sem si umiti škornje. Preveč sem se drsal po preši in sem padel kot dolg in širok po sladkem soku. Bil sem zelo moker in sladek.

Trgatev na Štajerskem mi je bila zelo všeč, ker vem, da sem tudi jaz pomagal stari mami pri njenem delu.

Marko Geč,

6. razred

Ko sem se nekoč sprehajal po Ameriki, je iznenada predme priletel neznan predmet.

Iz njega so stopila neznana bitja. Imeli so čisto svojo govorico. Odvlekli so me v NLP. Imeli so čudne puške. Z njimi so mi grozili. Naenkrat mi je v glavo skočila imenitna misel. Izmišljujeval sem si čudne besede. Zjezili so se in streljali name. Spretno sem se umaknil prahu, ki je letel iz pušk. Spremenil se je v balone. Hotel sem jih popokati, toda niso počili. Enega sem vrgel proti njim. Nekdo se je vanj ujel. Prijel sem drugega, toda oni so se predali. Pobral sem jim orožje. Spogledovali so se. Takrat sem videl, da so vsi pokriti z luskami. Vso pozornost sem pritegnil na njihovo zunanost. Zamislil sem se. Vsi so me popadli. Imel sem še eno puško. Hitro sem sprožil. Zleteli so v vesolje. Pritiskal sem na gumbe na polici za vodenje. Dvignil sem NLP. Ko sem odprl neka vrata, je iz kletke skočil ognjeni konj. Odprl sem vrata in zbežal. Na zemljo so padla tudi bitja, ki sem jih poslal v vesolje. Spoprijateljili smo se.

Povedali so mi, da potrebujejo železovo rudo. Postavili so stolpe in kopali. Poslovnili smo se in odšel sem domov.

Boštjan Lazukič,

4. razred

OH, TI ODRASLI ...

Oh, ti odrasli... O njih vsak dan preišlujem. Kako bi bilo, če bi mi otroci hodili v službo, se vozili v avtomobilih, hodili na brezkončne sestanke. Odrasli pa bi hodili v šolo, morali bi se učiti in mi bi hodili na govorilne ure. Lahko bi nad njimi stresali jezo, kadar bi bili jezni, jim kupovali sladkarije in tako naprej. Tako pa je ravno obratno. Odrasli odločajo o vsem. O tem priča tale dogodek.

V kolesarnici se nas je zbralo kakih osem otrok iz našega bloka. Sklenili smo, da si bomo kolesarnico uredili. Vprašali smo predsednika hišnega sveta in ta nam je dovolil. Po stenah smo nalepili posterje, popisali stene z imeni raznih ansamblov, pevcev, pevk, športnikov in njim podobnih. Sedeli smo na gajbicah in si neredili celo mizo. Napravili pa smo jo tako, da smo od starega hladilnika, ki je tam ležal, vzeli zgornji del, ga postavili na gajbo in ga pregrnili s platnom. To je bila naša miza. Nekoč je Matej prinesel magnetofon, jaz plošče in uživali smo ob prijetni glasbi. Bilo je prelepo, da bi moglo dolgo trajati.

Medtem pa so izvolili novega predsednika hišnega sveta. Ker njihova otroka nista bila z našo družbo, nam je potrgal posterje s sten in zahteval, naj odstranimo napise. To smo tudi storili.

To je samo en dogodek, ki priča, kako so lahko odrasli krivični.

Otroci našega bloka smo doživeli še več krivic; na primer, ko smo naredili mizo za namizni tenis. Ta je bila iz deske, ki so jo delavci potrebovali pri dvigalu, potem pa je ležala v kolesarnici. Kak teden smo igrali, potem pa je prišel nek delavec in nam je meni nič, tebi nič vzel desko, češ, da jo potrebuje. Potem sem to isto desko videl pri fantih iz sosednjih blokov.

Taki so pač nekateri odrasli in na žalost, se ne da pomagati.

Milan Brkljač,

8. razred

Pogostokrat se zgodi, da nas, mladih, starejši ne razumejo. Prav sedaj živimo v nekakšnem drugem svetu. Mnogo si želimo in vse želje se nam ne izpolnijo. Že res, da imamo radi starše in tudi oni nas imajo radi. Pa vendar se nekoč sporečmo z njimi. Res, večkrat mi zakrivimo papir. Toda tudi starši bi lahko nekaj storili, da bi nas nekoliko bolje razumeli. Saj ni potrebno, da nam popuščajo in pustijo popolno svobodo, le nekoliko več razumevanja bi lahko pokazali. Mnogokrat razmišljam o tem. Če slišiš od vrstnikov, da jim doma ničesar ne pustijo, se smeješ in se ti zdi to grozno smešno in nerazumljivo. Ko pa enkrat to občutiš na svoji lastni koži, ti ni več do smeha. Takrat se kvečjemu lahko razjočeš v šolo med štirimi zidovi. Pa niso samo starši takšni, tudi drugi ljudje, posebno starejši, nimajo vselej razumevanja za nas. Nikoli pa ne pomislijo, kako je bilo takrat, ko so sami doživljali mladost in z njo vse skrbi, ki nas tarejo. Večkrat se vprašam: "Zakaj? Bomo tudi mi čez nekaj let takšni?" Mnogokrat te odrasli gledajo po strani, če imaš na sebi oguljene kavbojke, ali pa si oblečen nekoliko bolj moderno. Zakaj tako?

Mar se ne bi smeli oblačiti, kot nam ugaja. Ali ne bi smeli imeti svojih hobijev. Ne. Vse to se zdi nekaterim preveč divjaško. V vsem tem vidijo pokvarjenost madine.

Ne, tega odrasli ne bodo nikdar razumeli. Vsak mlad človek potrebuje zabavo. Vsak ima svoj hobi in se ima pravico z njim ukvarjati. V mnogih rečeh imajo tudi starši prav, vendar mi opazimo to šele takrat, ko je že prepozno. Vem, da se moja starši ne bodo spremenili, le z leti se bom spreminjala jaz.

Irena Meglič,

8. razred

KNJIGA, KI ME JE PREVZELA

Popoldne sem pri Zoranu v njegovi knjižnici in prebiram knjige. V roke mi pade debela knjiga. Pogledam na naslovno stran, kjer piše: Jules Verne, Skrivnostni otok. Knjigo odprem in na listih zagledam posamezne risbe s kričečimi barvami. Vprašal sem Zorana, če si lahko sposodim knjigo. Zoran je privolil in s knjigo sva odšla domov, kjer sem legel na kavč. Bral sem zelo počasi in pozljivo, saj je bila vsebina knjige zelo razburljiva. Pripovedovala je o petih fantih, ki so se z balonom pognali na morje. Zajel jih je močan vihar in jih odnesel na zapuščen otok. Nisem prebral knjige takoj, saj me je čakalo delo in pospravljanje dnevne sobe. Delo sem kmalu končal in na vrsti je bila naloga. Venomer sem mislil na knjigo. Še stavek in naloga je bila končana. Spet sem se vrnil k zanimivi knjigi. Branje me je navduševalo.

Tako se je ponavljalo kar tri dni zaporedoma, dokler nisem z očmi požrl še zadnjo besedo. Prebrano knjigo sem vrnil Zoranu.

Janez Boncelj,

6. razred

OB MOČILARJEVEM ČEBELNJAKU

Bilo je jesenko jutro, sonce se je že svetlikalo na nebu. Pihljaj je rahel vetrič, tako da je bilo veselje poslušati šelestenje listja. Po travi je bila še rosa.

Takrat sem bila že na dvorišču. Stala sem in zrla v sonce. Namenjena sem bila k Močilarju. Stanoval je v dolini, v hiši, ki so jo podrli še Nemci. Pravzaprav je prebival v koči, ki si jo je zgradil sam, saj njegova podrta hiša ni imela več strehe, pa tudi vsa v razpokah je že bila. Močilar je bil star kmet, poznal je vse ljudske običaje in njegova obleka ni bila nova. Vsak dan jo je zdrgnil in odšel k čebelnjaku. V ustih je imel staro pipo, da ga čebele niso pikale, ko je ždel poleg njih.

Povabil me je k čebelnjaku. Ponavadi mi je pripovedoval pravljice ali zgodbe kar v koči. Hodila sva po poti in se pogovarjala, to je bilo največkrat takrat, ko me je pospremil domov.

Hodila sem po cesti in premišljevala: "Mar me bo vesel?"

Prišla sem že v dolino, po travniku se je vlekla struga majhnega potoka. Končno sem prispela. Močilar je bil videti še kar vesel. Odšla sva k čebelnjaku. Tam mi je pripovedoval o Martinu Krpanu:

"Živel je na Vrhu pri Sveti Trojici. Nekoč se je bil srečal s samim cesarjem, takrat je bila zima in v vas in iz vasi je vodila ozka gaz. Tamkaj je Martin preložil svojo kobilico in cesar se ga je zelo dobro zapomnil. Prevažal je angleško sol, kar je bilo takrat strogo prepovedano. Bil pa je takšen hrust, da mi ni bilo enakega, vsi so se ga bali. Kmalu je na Dunaj prišel Brdavs. Krpan je imel nalogo ugnati tega telebana."

"Ga je ugnal?" sem ga prekinila.

"Seveda ga je, pa kako, kar položil ga je na tla."

"Povejte mi še eno, dajte no," sem ga prosila.

On pa je odkimaval in še naprej vlekel svojo pipo.

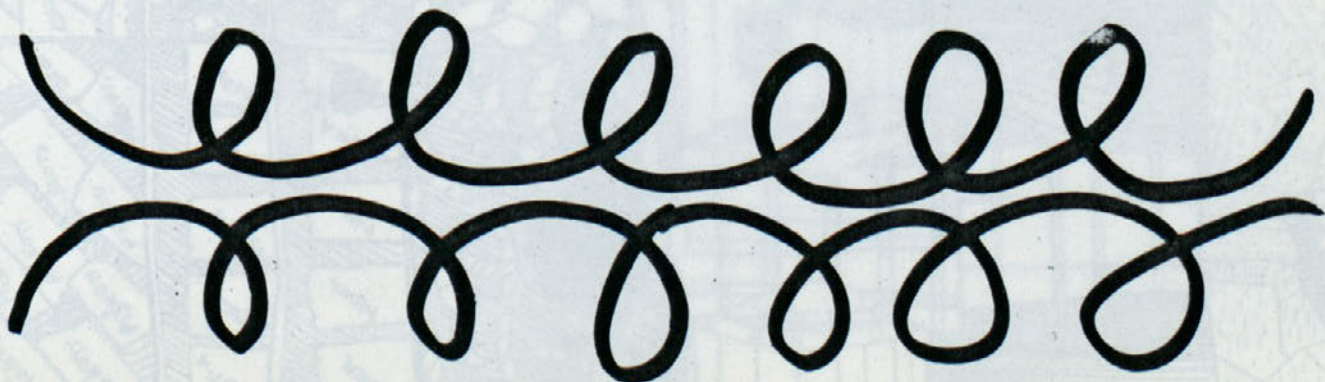
"Pospremim te domov, kosilo bo že," je končno dejal. Res me je pospremil, prav do doma, pa še malo medu mi je dal in rekel:

"Na, ker si bila pridna, jutri pa le še pridi, ti bom še eno povedal."

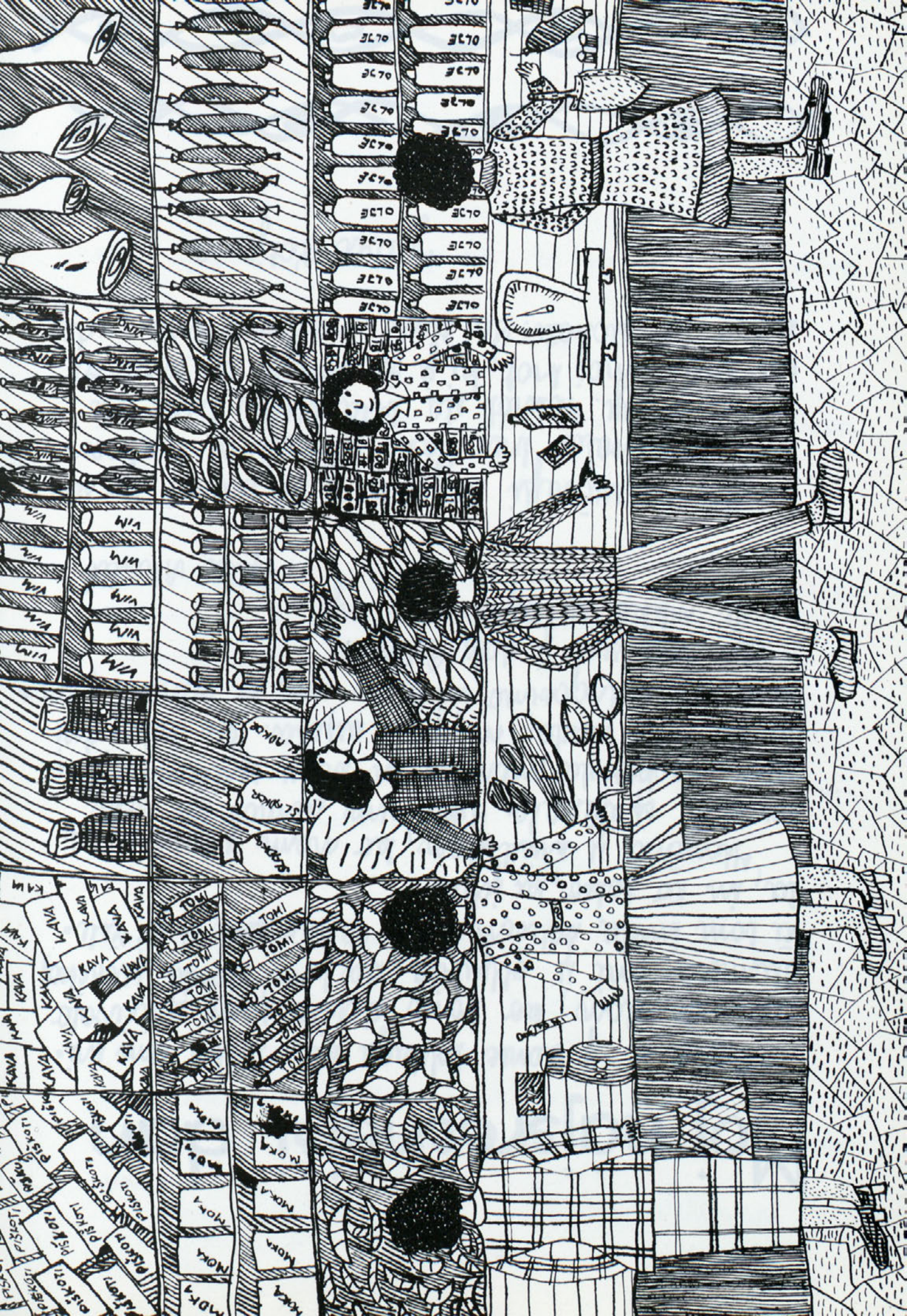
Pokimala sem, pa tudi v pozdrav sem mu pomahala. Kmalu je izginil za ovinkom. Jaz pa sem se veselila jutrišnjega dne, saj ga bom zopet obiskala.

Marjeta Slabe,

6. razred

Moj najsrečnejši dan

Blizid se je konec šolskega leta. Ko sem pričakovala dan, ko bom dobila prvo spričevalo. Mamica mi je obljubila, da bom dobila punčko, če bom imela odličnih uspeh. Vedno sem si jo želela, in to točko, ki jo ha.

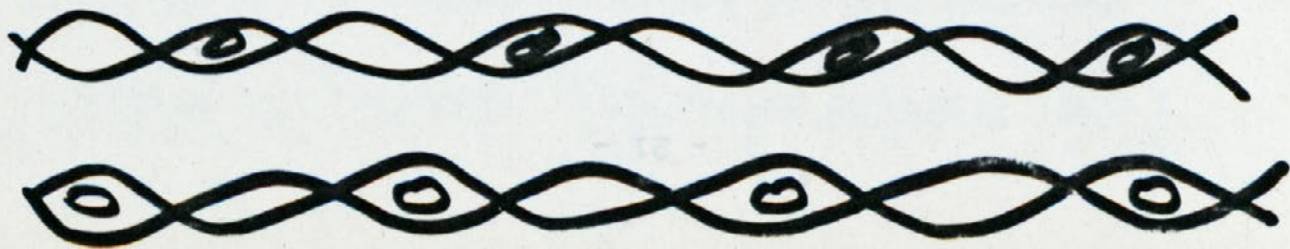
Učenično je prišel dan, ko nam je tovarišica rozdela spričevala. Rekla sem domot in vsa srečna pokazala mamici ter očku spričevalo. Bila sta zelo vesela mojega uspeha. Čez nekaj dni smo šli v trgovino in tam sem si izbrala punčko. Ime sem ji dala Polonca.

Če veliko se igram z njo.

Špela Aherič

Moj najsrečnejši dogodek je bil tokrat, ko sem prvič koplarala brez kakšne pomoči v buzkončno morje. Tokrat sta bila vesela tudi oči in tudi moj brat, ki je že starejši in zna že dolgo let plavati. Pa tudi mamica zna, xdoj pa se jax.

Jurec Poljona

Moj najstarejši dom je bil, ko sem odšla v
gost in od blizu videla mlado svinco.

Moj najstarejši dom je bil, ko so mi kupili novo
kolo.

Borut Pogačnik

Moj najstarejši dom je bil, ko sem misla in

Moj najstarejši dom je bil, ko se je rodila sestrica.

Carmen Mešič

Moj najstarejši dom je bil, ko smo na morju z
očetom in bratcem igrali nogomet.

Moj najstarejši dom je bil, ko sem se na mo-
rju naučil plavati.

David Premrl

Moj najstarejši dom je bil, ko sem se na mo-
rju naučil plavati.

Moj najstarejši dom je bil, ko sem se na mo-
rju naučil plavati.

Robi Pavšek

Moj najstarejši dom je bil, ko sva šla z očetom
na Dolaržo.

Jezko Voljavec

Moj najstarejši dom je bil, ko se je mornica
vrnila iz bolnišnice in dom mi bil več tisto
prozen.

Alenka Mlinar

Moj naj srečnejši dan je bil, ko sem odšla v gozd in od Elize videla mlado srmico.

Miriam Zupom

Moj naj srečnejši dan je bil, ko sem prišla pr-
nič v šolo in spoznala nove prijatelje.

Petra Zupom

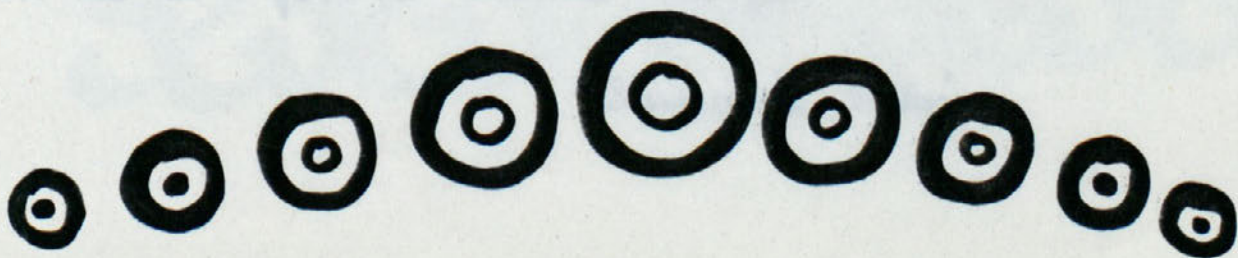
17. julija 1977 je bil moj naj srečnejši dan. Šel
sem v bolnico, na me na srečo niso ob-
držali. Reki so mi, da grem lahko domov,
vendar vsak teden dobim eno injekcijo.
Očka mi je kupil za nočnem vlak na Bota-
rije. To je bil moj dogodek, ki ga nikoli
ne bom pozabil.

Igor Zupom,

2. marec

Sreča je, če si zdrav.

Ljudska modrost

Moj naj srečnejši dan je bil...

... ko sem šel v bolnico, pa me morniči niso
obdružili.

Žgost Župan

... ko sem pri smučanju dosegel dober rezultat.

Gregor Meglič

... ko sem praznoval svoj deveti rojstni dan.

Uroš Stritih

... ko sem dobil solo.

Laibacher Janez, Matij Kosir

... ko sem šel prvič v solo.

Dostjan Pehar

... ko sem se naučil povezati čevlje.

Andrej Fijavž

... ko sem dobila uro.

Špela Špehar

... ko sem prvič videla morje.

Suzana Sedaj

... ko sem prvič v življenju brez kakšne pomoči
zaplavala v brezkončno morje.

Tatjana Terčič

... ko sem se peljala z letalom visoko nad
hribe, vasmu in rekami.

Katja Jakner

... ko sem se vozila s čolnom po Blyškem jezeru.

Petra Lampič

... ko sem, res odlično spricavala dobila punčko.

Špela Klačič

Ko sem začela hoditi v šolo, sem si želela,
da bi imela uro. Starša sta mi obljubila
uro, če bom vidna v šoli. Ob koncu leta
sem bila odlična. Izvolmita se mi je želja
in sem jo dobila.

Špela Štehar,

2. razred

- Greem sem bil, ko je naša prička dobila mlade. Vsak dan se igram z njimi in jih hranim.

- Vesela sem, kadar prileti na naše obno lastovica.

- Bila sem presrečna, ko mi je oti povedal, da bomo dobili dojenčke. Teh dojenčkov je dvanašt. V temi mislim mlade rajčke. Naša Lika jih je dobila pred 12 dnevi.

- Najbolj sem srečen ob medeljah, saj gremo vedno na sprehode in irlete.

- Najbolj srečen sem bil, ko smo na gasilskem tekmovanju smagali in dobili pokal.

- Greem sem, kadar doživim lep uspeh v atletiki.

- Greem sem lahko, kadar se vozim z motorjem.

- Najbolj sem srečen takrat, kadar mi oče in mami pustita, da grem k sorodnikom na počitnice.

- Najbolj srečen sem takrat, ko imam rojstni dan. Takrat mi sestra speče torto.

3. razred

Če bi bila odrasla ....

Če bi bila odrasla, bi hodila največkrat ma-
sprehode s prijateljicami.

Amita Hlogoj, 4. r.

Če bi bila odrasla, me bi tepla svojih
otrok in jih silila jesti.

Gosar Barbara, 4. r.

Ne bi tako osterala otrok kot moja mami-
ca mlajšim sestrom.

Bostnar Marija, 4. r.

Pročila bi se nato, da bi imela lepo obleko
in bi bila najlepša.

Arnež Hlardijska, 4. r.

Če bi bila velika, me bi silila otrok, da
bi se učili, ker se moramo jaz ravnaj učiti.

Udrnido Martina, 4. r.

Rada bi bila odrasla, da bi imela otroke in
dobrega moža. Otrok me bi tepla.

Janičič Herta, 4. r.

Rada bi bila odrasla. Gledala bi televizijo in
hodila normalno spat.

Praprotniks Tatjana, 4. 11.

Če bi pa imela takega moira, kot ga imajo
mekatere, ne bi hotela odrasti. Vidim pa, da
bom odrasla.

Grab Nataša, 4. 11.

Če bi bila odrasla, bi bila prijatelja s svojimi
stroki in jim ne bi rekla nič besede. Izpolnila bi jim
njihove želje.

Grilbor Vesna, 4. 11.

Če bi bila odrasla, ne bi tepla svojih strok in ne bi
jim ničesar branila,

Bida Valerija, 4. 11.

Če bi bila odrasla, bi imela stroke in bi hodila v
službo.

Plohl Harman, 4. 11.

Če bi bila odrasla, bi morala samo delati. Zato
pa mislim, da bi bila kar majhna, da ne bi bilo
truda toliko delati.

Ameri Inena, 4. 11.

Če bi bil odrasel...

Velik bi bil, zelo rad - pred -
vsem zaradi tega, ker moj oče
strokovni rad ukazuje in sko-
raj noben dan pri kosilu ne poj-
je vsega. Sam pa moram pojediti
vse.

Adžem Jordan, 4. r.

Ho bom velik, bom hodil delat
in se vozil kot motorist.

Dežo Dani, 4. r.

Odrasel bi bil zelo rad. Žepel
bi bil stroke, če ne bi jedli.

Markič Vroš, 4. r.

Če bi bil odrasel, bi kupil mo-
tor in bi se vsak dan vozil.

Kornik Franci, 4. r.

Ho bom velik, bom bolj pameten.

Šivic Marjan, 4. r.

Odrasel nočem biti tudi zato,

ker bi me prijatelji večer vabili-celo
v gostilno in bi prišel pijan.

Tomac Mirko, 4. 11.

Ne bi bil rad velik, kaj se v
starejši ne moreš igrati. Če si majhen,
se lahko podiš na žogo in si lah-
ko samišči obleko.

Acimovič Dejan, 4. 11.

Odrasel nočem biti, ker mi bo treba
skrbeti, kaj bom oblekel.

Gros Florjan, 4. 11.

Če bi bil odrasel, bi moral vsak
dan v sličbo, tega pa ne maram,
zato mislim, da bi bilo boljše, da
bi imel take tablete, kot jih je
imela Sika Nogavička.

Dušan Prežič, 4. 11.

Če bi bil jaz odrasel, bi hodil
po gozdu.

Bartolac Marjan, 4. 11.

Moja skrita želja je...

- imeti dirkalno kolo.

Ulegič Boštjan

- postati slaven košarkar, kakor sta Dalipagić in Ključanović.

Škof Yemij

- da bi naša prica Taca dobila pet mladičk. Da bi na morju pet srečali stare prijatelje iz učitstva.

Romik Tatjana

- da bi enkrat lahko videla Tita.

Uleka Hala

- postati policaj; in da bi usmerjal promet.

Simon Piškurič

- imeti motor, da se bi kosal z drugimi.

Franci Ostreljč

- da bi imela veliko gramofonskih plošč in bi jih poslušala po cel dan.

Yemon Alenka

- doseči pravi poklic.
Nesna Blažič
- da bi potavala po svetu.
ulaja Klavstrun
- da bi bila dober tanariš.
Tatjana Stančovič
- da bi videla veliko sveta.
Yagodič Alenka
6. razred

Rada imam...

- lep sončen dan.
ulanija Proprtnik
- da smo srečni v družinskem krogu.
ulanija Vodnik
- demonstriramo!
Ipeka Patarič

- pošolko Beti, ker je vedno veseliga otroka,
s tem otroci tudi mas.

Katarina Delošević

- sladkanje. Kladar jem sladkanje, me
mamica vedno kara, zato, ker pravi, da
vam dobila sladkamo.

Helena Špendal

- starše. Vesela sem, če so srečni in veseli.
Kadarko vironika.

- življenje. Vse, kar se giblje. Posebno pa
o veseli in srečne ljudi.

Slavica Uliš

7. ranted

TABORNIKI

Narava ji naš domo,
prijatelj naš je grom,
kofti dvija se ne bojimo,
kadar toborimo.

Oprijane Metoša,
8. razred

Če pa se ljpo neme nos drži,
naš kjitroj sonce prebudi.
Takoj se v zbor nam vsem mudi,
čprav š mimemo si oči.

"Kje pa smo?" se vprašamo,
ko se dokončno ochamimo.
Vodnik nam reče:

"Kje bi b'li, če sta taborniki?"

Naravo pa mi čuvamo,
na tla smeti ne suvamo,
ne trgamo plomirskih roč,
ker smo prav vsi beseda moč.

Im vesti-kaj prirejamo? -
čojnko, da se smejimo,
in pojimo in pijemo,
da kar od srči sijemo.

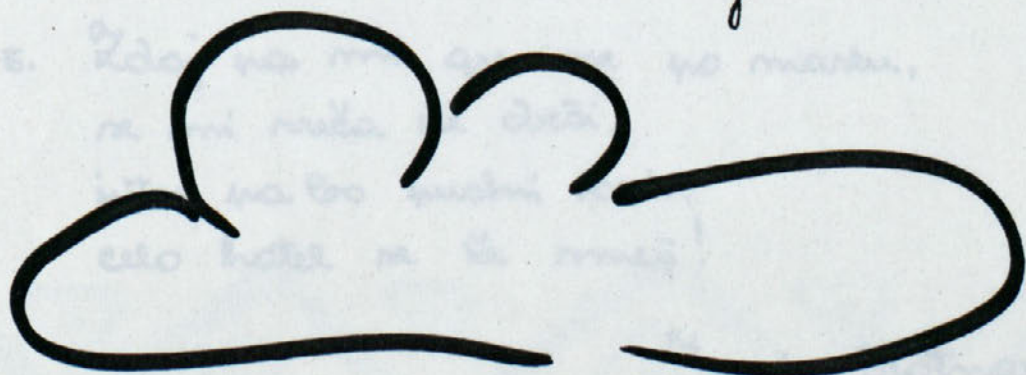
Veseli smo prav vedno mi,
sej se živčicom veseli,
ker poln take ji kivi,
da vsak dan se samo smeji.

Gorjana Vatoša,
8. razred

Beli oblaki

Ogledujmo vitke smuke,
vitke smuke v doljovi,
pa nenadoma oči kaxero
se mi v nebo,
kjer oblaki nehli
plavati so nad mano.

Jana Studen

Šola v naravi

1. Tu so kloče, tu je kapa
na re šol in rokavice,
kje na je re šolska maha,
kjer nopolome so nesnice?
2. Vse sem nošlo, tudi maha,
Caré na glavo dom re kapa!
Pa odšla bom daleč od doma,
za vrt mi hilva maha sona.
3. Ko dospeli smo do hotela,
ki mu Triglav je ime,
sem že, da me rebe, vela
in ni hilola v roke.
4. Buz ko soloo sem dobila,
stvari v omoro sem složila,
a re mi je slomila malica,
jaz na sem vardela v lice.
5. Zdaj na mi gre vse po maru,
re mi reča re drži,
jutri na bo kustni toreki,
celo hotel re že rnej!

Yanija Slotnar

Takoj, ko v Mojstrano smo prišli,
po večerji smo se spat odpravili,
drugi dan smučarji veseli mi,
po poljani beli spustili smo se vsi.

Skmalu je nastopil pust,
ta je poznan, krivih ust,
malo smo se pozabavali
in veseli spat odšli.

Perko Barbara,
5. razred

Na Gorenjskem je fletno,
so visoke gore,
so bistri studenci
pa bele cesté.

Ljudska

NA IZKUŠNJAH SE UČIMO

Čekega dne mi je bilo strašansko dolgčas in sem se leno vozil mopedi. Potem pa sem srečal Kovačiča. Zaklical sem mu: "Hej, greva k Primožu na loko!" Odpeljala sva se.

Pod podvozom pod garavo cesto me je Kovačič prehitel, saj je imel dirkolno kolo in zavil na levo, kjer je stanoval Primož, jaz pa sem moral kolo še zavreči.

Pritisnil sem na sprednjo zavoro, ker zadnje nisem imel. Pri prici mi je obrnilo krmilo in zlekel sem čezenj ter podrsal s trebuhom po prohu. Komaj sem se pobral, ker me je koleno hudo bolelo.

Kovačič se je vrnil in se mi je smejal na vsa usta. Prišel je tudi Primož.

Potem moji je Kovačič povedal, da gremo ob potoku morskogor pogledat za roke. Nekajkrat sem stopil v vodo zaradi kolena, ki ga nisim mogel več skrečiti.

Komaj sem prišel domov. Zvečer mi je mama rekla, da je tuba koleno skrečiti in drugo jutro me je dr. Martinič nosel v Ljubljano.

Tom pa sem dobil mavelc.

Urban Juvik

Veliko otrok je po krivici tepenih zaradi
brator, sester ali drugih otrok. Tako se je
tudi meni nekdo zgodila krivica.

Ukekega dne sem zvonila in lutala
po motih, pa mi sestra nikakor ni hotela
odprti. Tko je odprla in videla, da sem jaz,
je spet zaprla vrata in šla v kuhinjo,
kato sem zvonila naprej.

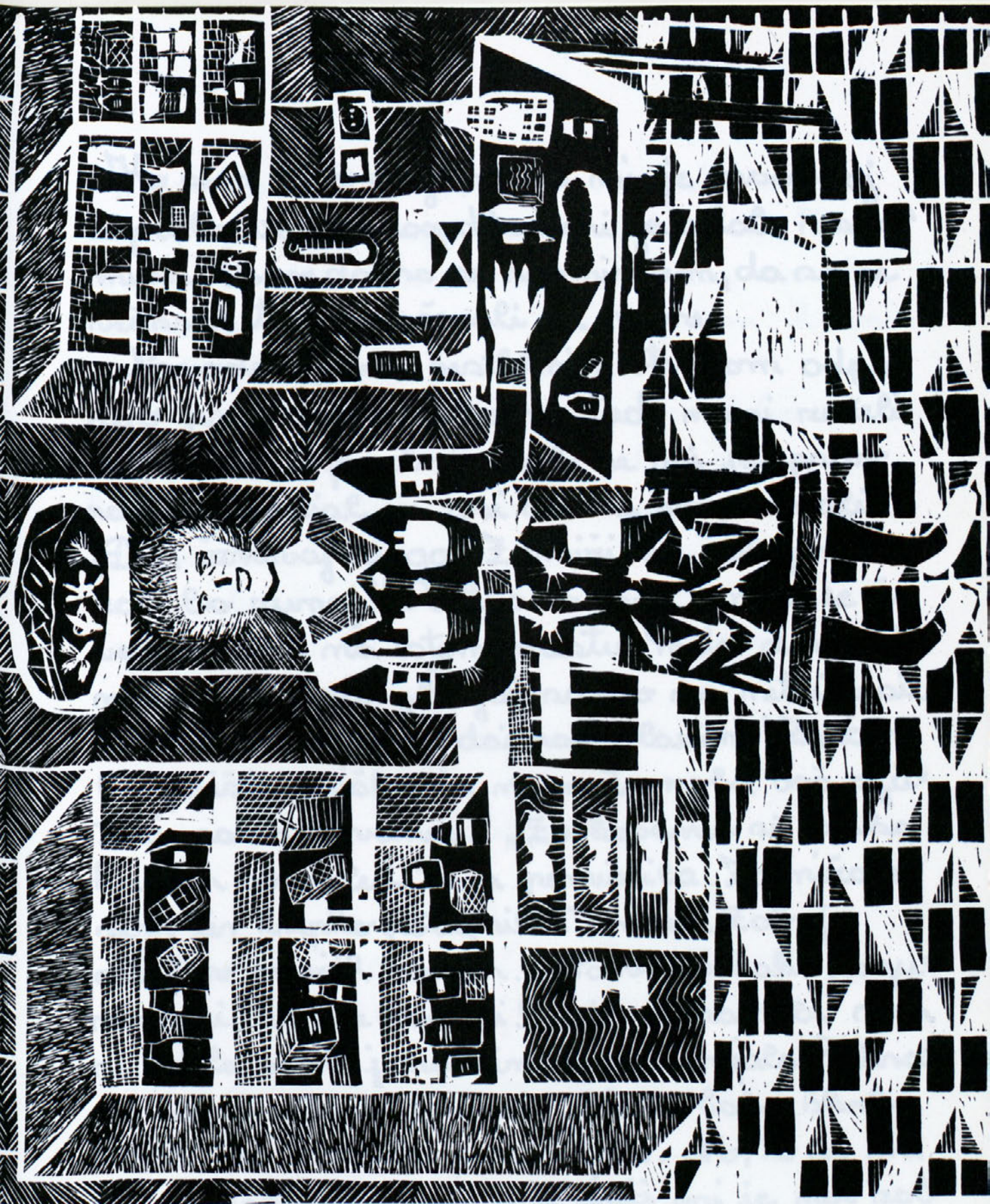
Potem si je razjzila, odprla vrata
in mene obkregole. Wistem ji dala mislu,
kato je jezno odšla v kuhinjo in zoloputnila
v vrata, da je v njih padlo steklo in se
razbilo. Tko je domov prišel oče, je kmalu
opazil, kaj se je zgodilo. Sestro je vprašal,
kaj amo počniali. Uvajca je rekla, da je
zaradi mene razbila steklo, uislim, da se
mi je takrat zgodila krivica.

Barbara Gosar

Pred našim blokom je polno parkiranih
avtomobilov. Vidim otroke, ki skočijo elastiko
leer na cesti. Imamo lepo urejen nasad:
vrtičke ter obseane gume. V bližini je trgovina.
Lepo bi bilo, ū bi lahko, ko stopim iz bloka,
pogledala na lepo otroško igrišče.

Tadija Papar

Mo sem bila majhna, se mi je mamičkaj
zgodilo. Veliko dolgokov mi je ostalo v spo-
minu. Prav dobro se spominjam, da so se
večkrat tudi norčevali iz mene.

Navadno vsem šestletnim otrokom odpa-
dejo prvi zobje. Tako so tudi meni začeli
odpadati. Sprednji zob se mi je prav
pošteno majal in vsi so me prepovarjali:
„Daj, izvuvaj si ga! Zamisi ter potegni in
zob bo rumaj!“ Poskusila sem, a zob je še
vedno ostal na istem mestu. Toda domači
niso odnehal. „Poglej, namo na nitki nisi.
Zob izdri in si ga daj pod blazino! Zvečer
bo prišla miška in namesto zoba boš rju-
traj našla kovance.“ „Za kovanec si lahko
kupim sladolek,“ sem pomislila. Zamislila
sem ter krepko potegnila. Im nos. Zob je
ostal v mojih zobkah. „Po vidiš, kako poqu-
mna si,“ so me kralili. Tudi sama sebi sem
si zdela velik junak in se nasmejala. Takrat
pa vsi v glasnem krotot. „Škrba loba, škrba
loba,“ so v smehu ponavljali. Po, to so mi
še večkrat ponovili, a k srči mi je nov zob
kar kmalu zrasel.

Kapel Barbara

Stara sem bila šest let in nekaj mesecev,
ko se mi je zamajal prvi mlečni zob. Ta
krat sem bila zelo srečna in sem morala
to pokazati tudi vsem prijateljicam. In sem
se bala, kako ga bom iznervala.

Neke nedeljo dopoldan sem raztrhovala
kot ponavadi. Jedla sem na levi strani,
ker sem se bala za zob. Nenadoma mi je
hrana ušla na drugo stran. Ugriznila
sem v krek in takrat mi je zob obti-
čal v njem. Očka mi je v šali dejal, da
imam dober smehič.

Tako sem izgubila prvi mlečni zob.

Melita Meglič

Kar se Janexek nauči, to Janex zna.
Dvakrat premisli, enkrat stori.

Kdor drugemu jamo koplje, sam
vanjo pade.

Osel gre samo enkrat na led in
prav to je oslovsko.

PREGOVORI

Radi imamo živali

Ure živali imam rada. Najrajši pa imam pre. To pa zato, ker so zvesti ljudem.

Nekega dne smo odšli k teli na dvirh. Imeli so male pičke. Teta sem prosila, če mi da eno pičko čez soboto in nedeljo. Iz dneva v dan sem prosila, če jo lahko še malo rad vsem. Ta: ko sem nekoga dne rekla: „Ustala bo hčer moja“ Teta je dovolila. Pički sem dala ime Pina.

Spala je v harnici v hažari. Velikokrat sem jo peljala na sprehod. Tujci nra se igrali. Ureč ji je bilo, če sem jo bažala. Tli nra tudi na sprehod v gozd. To je malo zrasla, je dobila dva kučka. Bila je zelo huda. A, ko so pili čez iz skodelice, smo jih oddali. Bila je potsta. Hm: lu je bila ropet vesela. Velikokrat mi je ustla. Bila sem bolna in morala sem v bolnico. Ko so prišli na dvirh, je prišla tudi Pina, a me je videla samo skozi okno. Hmalu sem prišla domov. Najbolj me je bila vesela Pina. Bilo je ropet lepo.

A te ure je bilo hmalu konec. Ponovil jo je anto. Urem nam je hudo.

Četelj Ljula,
5. c razred.

Čuk se je oženil, tralala;
sova ga je vzela,
hop - sasa...

Sova

Pri spoznavanju narave se učimo o pticah ujedah. V naravi jih težko opazimo. Želim si, da bi vsaj enkrat videla od blizu ptico ujed.

Danes se je zgodilo nekaj nenavadnega. V čolo je rožolec. Igore prinesel lesno povo. Bilo je rapta v blitki. Tri učenci smo jo opazovali. Gledala je sem in tja. Leopoldino je pogledala tovarišico. Tovarišica jo je vrela v roko. Mi učenci pa smo opazovali hremplje. Zavrnelo je. Prehitro je minila ura. Tova smo odnesli v kabinet.

Dojmi se, da je ne bi zvrstili, ker bi postala plen drugih živali.

Bojana Činč,
4. b

Vrabeč in orel

"Koko velika, lpa čnta imam" se kaka orel,
Pa se kralj ptic sem. Ej, ti mabček, ti si tolik
mojhum da ti nobeden ne opazi. Bogelj, koho
sem jaz velika, mi me otëndujijo. Vrabeč pa pravi:
"To je še nis, tada, ko ti rajadnaš po zraku, vse živali
sleže v gozd. Kopa zaslišijo moje žingolenje, hitro
prilehijo iz gozda in poslušajo moje prelepe
petje."

Orel se osramočen vne v gozdo in se
nikoli več ne približe mabčku pred oči.

Barbara Kapeč

DOŽIVETJE

Doživetje je lahko lep uspeh v šoli, prvo mesto na tekmovanju, ali pa želja, ki se ti izpolni. Doživetje je veselo, lahko pa tudi žalostno ali celo tragično. Nimam razloga, da bi pisal o tragičnem doživetju, zato sem se odločil za veselo in sicer željo, ki se mi je izpolnila.

Že dolge tedne sem redno prebiral Delo, Glas, Dnevnik in druge tednike. Nisem jih prebiral zato, ker sem želel zvedeti novice, oči so se mi vedno ustavile na strani z malimi oglasi. Gledal sem po stolpcih in iskal oglas: "Prodaj škotskega ovčarja." To - pes, pes je bila moja največja želja, ki se mi lahko izpolni. Ker se vsem enkrat nasmehne sreča, se je tudi meni. V Delu sem našel oglas. Lastnik psov je bil celo v Tržiču. Brez pomislekov in obotavljanja sva z očetom kot bi mignil prisepela na dom lastnika. Pozvonila sva in vstopila. Za vrati je sedela psica, zares prijazna in ubogljiva žival. Prestopil sem prag in že je bila pri meni, me lizala in dvigala tace, kot bi hotela reči dober dan. Mladičev je bilo sedem, no sedaj samo še šest, ker so enega že prodali. Izbral sem si najbolj zavaljenega in močnega. Gospodar je med tem, ko sem se jaz igral z mojim prijateljem - novim članom družine, razlagal očetu, kakšna mora biti hrana, pa kapljice in tablete. Potem pa se je naglo obrnil in mi izročil knjižico, na kateri je pisalo: rodovnik, kar pomeni, da so v njem zapisani vsi dedje, pradedje, babice in še vrsta drugih sorodnikov. Praded mojega kučka je celo iz Clevelanda.

Zato, da sem dobil to žival, to željo, sem do zadnjega izpraznil hranilno knjižico. Pred kakimi tremi meseci sem se še predstavljal, kako leta po kuhinji. Sedaj pa imam zato dokaze, da pes res obstaja: obgrizene noge pri mizi in stolu, strgane cunje po tleh in pa najhuje lužice, ki jih dela neprestano, ležijo sem ter tja in mimogrede stopiš vanjo.

Vendar, če si nekaj res tako želiš, kakor sem si jaz želel psa, potem preneseš vse in potrpiš. V zadnjih nekaj tednih sem, lahko rečem, najbolj srečen v svojem življenju, saj se mi je izpolnila želja, ki se mi ni toliko let in to je bilo zame največje doživetje.

Dušan Kuljič,

6. razred

MI, OTROCI.....

Tudi mi, otroci, se radi trudimo, da s svojim delom dokažemo, da tudi mi znamo kaj narediti.

Vesna Blažič,

6. razred

MOJ SVINČNIK PRIPOVEDUJE

V predalu, kjer imam šolske potrebščine, sem našla star svinčnik. Bil je že napol obgrizen in ves polomljen. Začudila sem se, ko mi je začel pripovedovati svojo zgodbo. Pripovedoval je:

"Ko si šla v šolo, si me vtaknila v peresnico. Takrat sem bil še čisto nov. V šoli si začela oblikovati prve črte, črke in besede. Držala si me v roki, in kadar nisi znala, si moj zgornji konec vtaknila v usta in si ga začela grizti. Tega nisem bil prav nič vesel, vendar sem vse potrpel. Vtaknila si me v šálček in me začela vrteti. Vrtelo se mi je že, vendar nisi prenehala. Ko si me pogledala, sem imel dovolj ostro konico, da si z njo dregala sošolce in sošolke. Tovarišica te je vprašala, ko se ti je zataknilo, bi ti najraje pomagal, toda kaj, ko se v šoli ne sme prišepetavati. Če bi me slišala tovarišica, bi me vzela. Vsak dan si me nosila s seboj in tudi na dvorišče sem šel včasih s teboj. Nekoč si me izgubila in jaz sem te klical, toda ti nisi ničesar slišala. Vso mrzlo noč sem prebil na dvorišču. Drugi dan me je našel tvoj sošolec in me vrnil tebi. Videti si bila vesela. Vtaknila si me spet v torbo, kjer sem bil najbolj srečen. Toda nekega dne si me vrgla v predal. Do sedaj sem bil v predalu. Žal mi je, ker ne hodim več s teboj. Sedaj sem mu jaz odgovorila: "Ko si hodil z menoj, sem imela boljši uspeh, zato te bom zopet vzela s seboj." Svinčnik je zopet dejal: "Prosim te, vzemi me s seboj, da bom zopet srečen. Nosi me s seboj, dokler moj glas dokončno utihne."

Andreja Rus,
5. razred

POGOVARJAL SEM SE Z OČETOM

Bilo je to v času, ko je prvi sneg pobelil poljane. Ker nisem imel kaj početi, sem povprašal očeta, kaj je on delal v svojih letih.

Pripovedoval mi je, da je vsak dan odpeljal kozo na pašo. Nekoč je mimogrede nabral nekaj krompirja in, medtem ko je zakuril ogenj in čakal na žerjavico, so se zbrali še ostali pastirji. Nekdo je omenil, da mu je njegov ded pripovedoval o votlini. Hitro so se zmenili, da jo poiščejo. Najprej jo je zagledal oče. Poklical je pastirje, naj pridejo pogledat njegovo odkritje. Tovariši so prišli, se pomenkovali o votlini, vanjo pa si ni upal nihče. Zmenili so se, da bodo drugi dan prinesli s seboj svečo in s tem vsaj delno premagali strah. Pogovarjali so se, kaj o votlini govorijo stareši ljudje. Menda so v njej škratje - to so vedeli vsi. Drugi dan je bilo že navsezgodaj slišati klice ob votlini. Njegov debelejši tovariš se je namreč zagozdil ob vhodu v votlino. Da bi ga rešili, so morali

poklicati na pomoč gozdarja. Tako je reševanje trajalo vse do mraka. Medtem pa je očetu pobegnila koza. Ves prestrašen se je vrnil domov. Pred domačim pragom ga je čakala koza. Ves vesel jo je zaprl v stajo. Naslednji dan so pastirji zopet hoteli v votlino. Oče jim je predlaga, da bi šel najprej on, ko pa bo na koncu, jih bo poklical, da bodo prišli za njim. Ta predlog je bil vsem všeč. Oče je najprej lezel po kolenih, potem pa po trebuhu, čeprav je bil rov blaten. Videl je še veliko stranskih rofov.

Roman Roblek,
7. razred

GRADOVE SVETLE ZIDAM SI V OBLAKE

Čas hiti svojo pot. Hiti po svojih tirnicah, vedno hitreje in hitreje. Vlak se ustavi. Tirnic ni več. Obstopijo nas dileme. Kam? Kam s svojim znanjem, pridobljenim v osemletnem šolanju, kam s prijetnimi spomini na tisto prvo septembersko, v meglico objeto jutro, ko smo stopili skozi velika, obokana šolska vrata in ko nas je za nameček pozdravil že zastarel šolski zvonec. Kot brezcutni, slepi, nemi smo sledili korakom učiteljice, ki nam je razkazovala na novi drugi dom.

In prav tako kot takrat, da prav tako kot pred osmimi leti, smo tudi tokrat sledili korakom. Sledili smo profesorju. Naši bučni koraki so gromko odmevali po prostornih hodnikih. Njihov odmev se je najprej zaletaval ob tla pa v stene, od tam naprej pa v strop... Ta bučna igra odmeva se je nadaljevala naprej, kakor se hitro odvija naš čas, s tem pa tudi naše življenje.

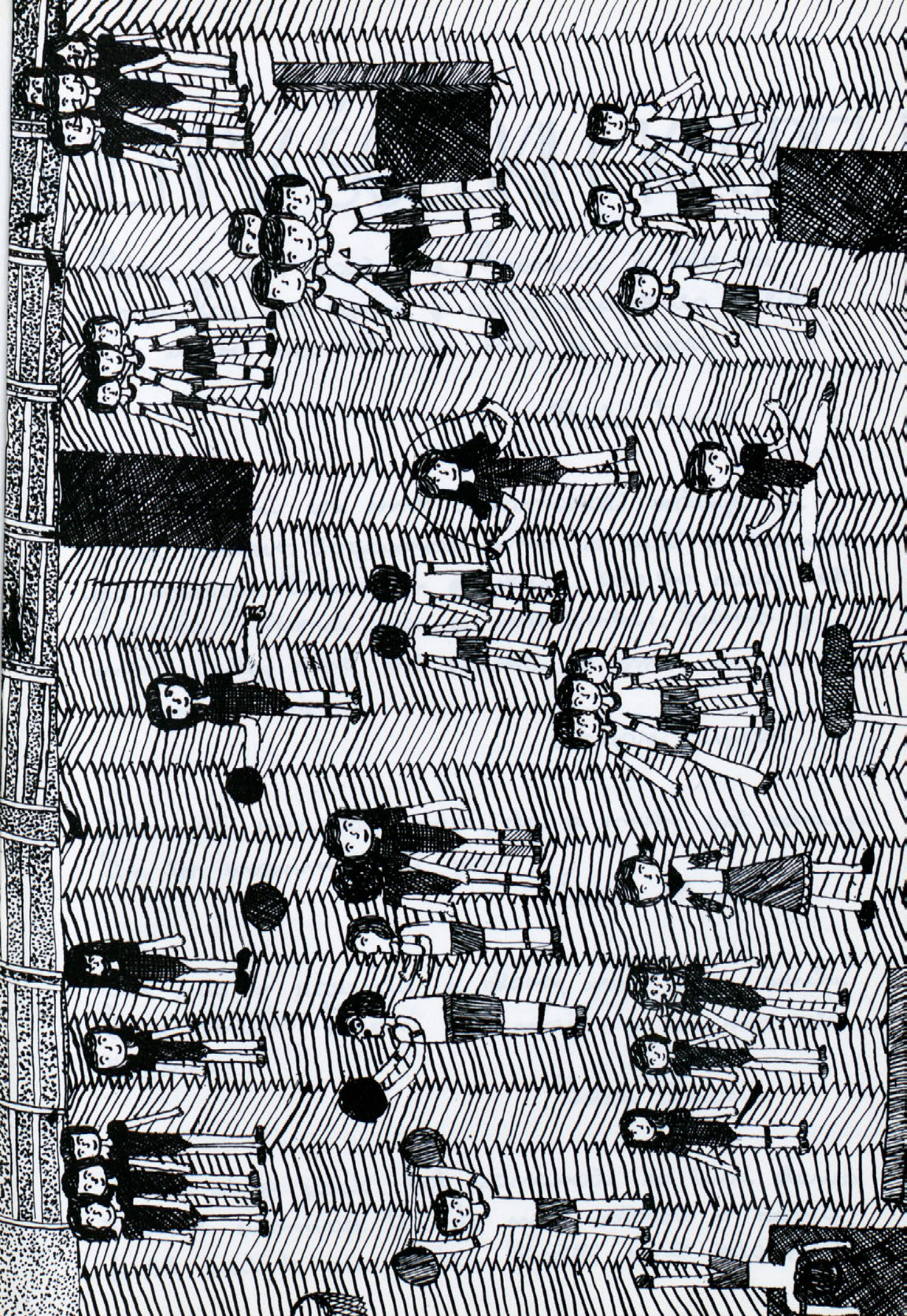
Še nekaj mesecev nas loči do naše druge življenjske prelomnice. Svojo odločitev o nadaljnjem šolanju bo treba tokrat dokončno izreči. Ta odločitev bo marsikomu od nas krojila življenjsko pot, nam rezala kos kruha, skratka spremljala nas bo na vsakem koraku. Zato še enkrat dobro premislimo!

Poglejmo resnici v oči in šele nato se odločimo. Soočimo se z življenjem, takšnim, kakršno je in ne hrepenimo poničemer, za kar vemo, da ne bomo nikdar dosegli.

V življenju imejmo zastavljene cilje, vendar ne zidajmo si prevelikih svetlih gradov v oblakih. Sezidajmo si raje manjše, pa čeprav brez strehe.

Bojan Veselinovič,
8. razred

SMEH V ŠOLSKIH KLOPEH

Bila je ura zgodovine. V razredu je bilo vse mirno. Kar na lepem je nekaj zaropotalo. Oklic se je znašel na tleh, vsi smo se smejei.

Bida Irena

Pri razredni uri smo dramatično vedenje in usne učencev. Pogovarjali smo se tudi s pomoči da najbolj. Tovarišica je rekla: "Kdo bo sedaj učil Šumiča?" Vesna pa je uskeiknila: "Šumič je moj!" Sedaj smo vsi plamili s smeh in se sladko nasmejali.

Marian Župan

Slovenski pregovor pravi, da je smeh pol zdravja. In to pravim tudi jaz.

Šlibar Stanko

Pri nas v razredu je skrajno velik glas smeh. Če se oklicem Zoran me smeje, je pri nas zelo žalostno.

Jurek Poponiš

Pričel se je pouk. Kot ponavadi so tudi danes čistilke pomivale tla. Ko smo vstopili v razred, je bil pod tla vse moker. Gladili smo zelo pravično,

da nam ne bi spodvomilo. V razredu je bilo
mrtvo vse do taktat, ko je vstal Šovšič, Z
nso nito je vstal v razred. Slušali smo samo
tok. Podel je vstala na trebutu. Vsi smo styp-
mili zaradi strahu za sošolca. Toda takoj se
je Jatoč začel hobirati. Narodil je zelo bedant
obroz. Naravnjali smo se do solz in se redaj
baruhnem v smehu, ko se spomnim tega dogodka.

Marko Jermič, b. c

Imeli smo razredno uro. Skupaj s tovaršico
smo ugotavljali, da bi več slabih učencev po-
trebovalo pomoč. Določevali smo, kateri učenec
bi lahko pri kakšni stvari slabicem pomagal.
Teža dodeljevanja je bilo že kar nekaj mi
smo naslednje vse pomešali. Šumica me
hobilni od učenca do učenca, ker nismo
vedeli da mu pomaga. Je Vesna, ker na
je bila med našim preklonjem Šumica
kotonljena v neke druge stvari. Ko ji nekaj
o Šumicu le vidi na uko, nenadoma
vsklikne: „Ja, Šumič je moj!“ Več mi mogla
povedati, ker jo je vstal smeh vsega razreda
s tovaršico vred.

Dorota Hračič

VSAK OD NAS JE DRUGAČEN

Naš razred je tak kot vsi drugi razredi, le otroci so drugačni. No in takih obrazov je pri nas kar osemindvajset. Pol punc in pol fantov. Imamo tudi še nekaj parov, kot so Robert Jančič in Sabina Zupanc, Alenka Črnelč in Bojan Mrak, itd. Učimo se nekateri dobro, nekateri slabo, mislim pa, da je dobrih zelo malo. Tudi pri povzročanju škode nismo preveč skromni, saj se pred nami podre skoraj vsaka zanimiva reč. V največje veselje pa nam je kracanje po klopi in stolih. Imamo več vrst pisal za mize: svinčnik, nalivno pero, šestilo in še bi lahko našteval.

Leonora Pinoza pa je v razredu najbolj imenitno ime. Saj imamo še druga imena, toda Leonora Pinoza je najbolj imenitno.

Naš razrednik je tovarišica Majda Kosmač. Uči nas angleščino. Večkrat se razburja zaradi našega vedenja in ocen. Toda pri nas gre zmeraj vse po starem. Imamo še kakih pet kandidatov za izpad iz našega razreda. Saj smo jih imeli tudi v šestem razredu, pa so se na koncu vsi izmazali.

Na kratko sem povedal zgodbo o našem razredu, če pa bi hotel bolj podrobno pisati, bi rabil še kakih deset listov.

Slavko Gros,
7. razred

NAŠ RAZRED

V razredu se počutim kot v veliki, številni družini. Dobro se razumemo in med seboj si tudi pomagamo. Seveda pa tudi smeha in razgrajanja ne manjka. Imamo zelo veliko zanimivih osebnosti. Med dekletimi, ki si kar naprej šepetajo in dogovarjajo ter skupno rešujejo probleme. Seveda je za nas sedaj to naravno, saj pravijo, da smo v "nerodnih" letih. Nekateri se mi zdijo še zelo otročji in na vsak način hočejo pritegniti pozornost nase. Seveda pa nisem sama edinstvena, imam preveč napak, da bi jih naštevala.

Irena Jaklič,
7. razred

FADI SE IMAMO

V našem razredu se vsi dobro poznamo, saj smo skupaj že štiri leta. Vendar nekaterim učencem ni šlo najbolje, pa so

letela od prve do sedmje klopi. Vse smo si morali povedati
zaostali za nami eno leto ali pa so s težavo sledili boljšim
učencem. Posebno sedaj, v sedmem razredu, smo bolj zgovorni
in ne tako tihi, kakor v nižjih razredih. Zato pa je kriva
predvsem puberteta. Vsako uro lahko opaziš, da si med seboj
marsikateri parček pomižikne. Tudi listki krožijo po razredu,
ki jih vsakdo prebere in pregleda, temu pa sledi kracanje ka-
rikatur zaljubljenecv pa tabli. Vsakdo ima skoraj svoje drugo
ime, ki je živalsko, rastlinsko ali pa kakšno drugo. Predvsem
fantje se radi pretepajo in obmetavajo s kredo, tovariši in
tovarišice pa se jezijo, ko ni s kom pisati. Sestankov imamo
zelo malo, pa še tisti so hrupni, da nič ne slišim. Vendar
se vsi dobro razumemo in upam, da bomo ostali skupaj še do
osmega razreda.

Samo Jemec,

7. razred

ČEBELICA V RAZREDU

Bilo je nekega sončnega dopoldneva, pri uri angleščine. Zunaj
je sijalo spomladansko sonce. Čebelice so veselo nabirale slad-
ko medičino.

V učilnici je bilo odprto okno. Skozenj je priletela majhna
čebelica. Simon jo je hotel ubiti. Opozoril se ga. Takoj za
mano je spregovorila čebelica: "Ne ubij me, neumni fant!"

To je Simona še bolj razdražilo. V jezi je rekel: "Prav zaradi
teh besed te bom ubil!"

Simon je vstal, vzel zvezek in hotel ubiti čebelico. Hitro sem
vstal, ga prijel za roko in mu odvrigel zvezek. Zvezek sem od-
nesel na prostor. Čebelica pa je sedla na rob mojega stola in
se mi zahvalila: "Hvala fant, rešil si mi življenje."

"Ni za kaj! Vse to sem storil iz ljubezni do živali."

Čebelica je hitro zletela k oknu in veselo zletela skozenj.

Jože Bida,

5. razred

RADA SEM HODILA V ŠOLO

Mnogokrat se spominjam tistega prvega šolskega dne, ko sem
prestopila šolski prag. Tako boječa sem bila prva leta. Z
vsakim naslednjim letom pa sem postajala živahnejša. V
šoli sem težko sedela pri miru in poslušala. Venomer sem
vrtela glavo in mislila na vse druge stvari. Pisemca so

letela od prve do zadnje klopi. Vse smo si morali povedati med poukom, čeprav bi bilo za to dovolj časa med odmori. Toda učenje mi kljub temu ni delalo preglavic. Malo bolj s strahom pa sem zakorakala v višje razrede, kajti takrat postane učenje zvesti prijatelj in spremljevalec vse do poklica. Tréba je bilo bolj poprijeti za učenje. Učiti sem se morala začeti iz knjig, česar pa jaz nisem bila navajena. V šoli smo dobivali veliko domačih nalog, tako mi je za razvedrilo ostalo le malo časa. Počasi pa sem se tega navadila in kar rada sem hodila v šolo. Pri likovnem pouku me je tovariš Legat večkrat pohvalil, kar mi je bilo zelo všeč. Neka moja risba je bila celo na razstavi v paviljonu NOB, česar sem še najbolj vesela.

Vseh teh osem let smo s sošolci doživljali težke in pa tudi lepe trenutke. Kot velika družina smo premagovali razne ovire, si pomagali in tako postali nerazdružljive prijatelje do konca življenja. Cesta, po kateri bom zakorakala v nov svet, je dovolj velika. Stopala bom po cesti življenja, ki vodi v dobro ali slabo. Lahko bom stopala po začrtani poti, lahko pa me bo pot zanesla drugam. Upam, da bom zdržala in dosegla to, kar si želim.

Zdenka Činč,

8. razred

Glasiló STEZICE izdaja šolska skupnost osnovne šole
heroja Bračiča Tržič

Uredniški odbor učencev: člani novinarskega krožka

Rosana Ahačič, Vesna Blažič, Barbara Hafner, Dušan Premrl,
Nataša Gorjanc, B. Gosar, Valerija Bida, Vesna Hribar

Likovne izdelke so prispevali:

Mojca Kršnik, 5. razred
Romana Šparovec, 5. razred
Alenka Dovžan, 5. razred
Vesna Hribar, 5. razred

Mentorji: Jožica Koder, Vida Dežman, Mira Legat, Maca
Štumfel, Silva Škofic, Danica Gorjanc,
Gusti Jerman, Lea Grum

Likovna oprema: akad. slikar Kamilo Legat

Odgovorni urednik: Stanko Stritih

Naklada: 300 izvodov

